

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2018, č. j. 17 A 2/2017 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 10. 2016, č. j. DSH/14014/16, zamítl odvolání žalobce proti usnesení Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 29. 8. 2016, č. j. OD/8157/16/Pr, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona jízdou v obci rychlostí 74 km/h. Za to mu byla udělena pokuta dle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona ve výši 2500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji neshledal důvodnou a zamítl ji.

[2] Krajský soud k námitce nejasného místa spáchání přestupku uvedl, že zjevná nesprávnost v číslech popisných označených domů již byla v opravném rozhodnutí správního orgánu odstraněna, ostatní údaje jsou uvedeny správně a z obsahu správního spisu i výpovědí svědků místo měření rovněž jednoznačně vyplývá, tudíž je skutek nezaměnitelný. Námitku odlišného rychlostního limitu v místě měření (70 km/h), kterou žalobce navíc uplatnil poprvé až v žalobě, krajský soud rovněž shledal nedůvodnou, jelikož měření probíhalo v obci a absence zvláštní úpravy rychlosti v místě měření byla dostatečně prokázána. Odůvodnění závěru, dle něhož správní orgán vyhodnotil zavinění žalobce jako

vědomou nedbalost, považoval krajský soud za dostatečné a logické. Tvrzení o nesprávném nastavení tachometru pak soud nepřesvědčilo zejména z důvodu, že řidič jako osoba odborně způsobilá k řízení vozidla musel při tak velkém překročení rychlosti kromě tachometru pozorovat též např. rychlost míjení okolní krajiny. K námitce zpochybňující věrohodnost svědka B. soud upozornil na absenci zjištění jakéhokoliv zájmu svědka na výsledku řízení, má pouze zájem na řádném výkonu policejní služby.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní (dále jen „s. ř. s.“). První námitkou stěžovatel rozporuje stanovení místa spáchání přestupku, podle jeho názoru zůstalo stále neobjasněno. Popírá existenci opravného usnesení, jímž měl správní orgán výrok svého rozhodnutí opravit, žádné takové rozhodnutí stěžovateli nebylo doručeno. Na přesném určení místa měření závisí dle stěžovatele též posouzení přestupku, neboť je možné, že bylo provedeno v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 70 km/h. Tvrzení policistů považuje za rozporná, a vytýká krajskému soudu, že z nich vycházel, aniž by takový postup odůvodnil. Stěžovatel vyvozuje, že panuje shoda ohledně totožnosti místa zastavení vozidla a umístění rychloměru, avšak není jisté, o jaké místo se jedná, neboť dle výpovědi policistů byl stěžovatel zastaven před domem č. p. 537 a rychloměr se nacházel před společností Lesní stavby s.r.o., tj. č. p. 764. Stěžovatel proto požaduje, aby bylo místo protiprávního jednání postaveno najisto, a mohl tak případně následně argumentovat tím, že v daném místě platila odlišná úprava rychlosti.

[4] Dále stěžovatel namítal nedostatečné prokázání a odůvodnění závěru správního orgánu ohledně zavinění stěžovatele. Dle jeho názoru by se mohlo jednat o nedbalost vědomou pouze tehdy, když by bylo prokázáno najisto, že stěžovatel věděl o tom, že se nachází v obci, a zároveň věděl, že překračuje nejvyšší zde povolenou rychlost. Správní orgán dostatečně odůvodnil svůj závěr, že stěžovatel věděl o tom, že se nachází v obci, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, ohledně rychlosti jízdy však správní orgán pouze uvedl, že stěžovatel o své vyšší rychlosti mohl vědět. To dle stěžovatele zakládá jen nedbalost nevědomou. Krajskému soudu pak stěžovatel vytýká, že změnil skutková zjištění v jeho neprospěch na základě vlastní úvahy, když názor správního orgánu, dle něhož stěžovatel *mohl* ověřit svoji rychlost pohledem na tachometr, rozvedl tak, že stěžovatel *musel* překročení rychlosti pozorovat i ve vztahu k míjení okolní krajiny. Takový postup je v rozporu s koncepcí správního soudnictví. V souvislosti s tím krajský soud podle stěžovatele rovněž překročil dispoziční zásadu, protože proti posledně uvedenému zjištění správního orgánu stěžovatel nic nenamítal; teď se tomu tedy stěžovatel ani nemůže adekvátně bránit. Krajský soud měl pouze posuzovat správnost subsumpce závěru správního orgánu pod nedbalost vědomou. Stěžovatel navíc jel ve vozidle BMW, ve kterém je subjektivní vnímání rychlosti prokazatelně odlišné než ve voze Škoda Favorit, který stěžovatel běžně řídí.

[5] Nakonec stěžovatel namítal nedostatečné prokázání totožnosti vozidla, jelikož na snímku není čitelná poznávací značka. Stěžovatel tvrdil, že jeho vozidlo nemohlo být změřeno, protože takovou rychlostí nejel, proti tomu stálo tvrzení policisty, který si událost pamatoval. Správnímu orgánu stěžovatel vytýkal, že bez odůvodnění dal přednost tvrzení policisty před tvrzením žalobce (s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16), a s odůvodněním krajského soudu rovněž nesouhlasí, dle jeho názoru soud neměl o relevanci výpovědi svědka sám rozhodovat, avšak pouze posoudit, zda je úvaha správního orgánu v této otázce přezkoumatelná. Stěžovatel upozorňuje na nesrovnalosti ve výpovědi

pokračování

svědka ohledně místa měření, což může být způsobeno tím, že si vlivem mnohých dalších provedených měření událost nepamatuje zcela přesně, a proto jeho tvrzení není věrohodné. Proto soud nevyhodnotil tvrzení svědka správně. Krajský soud tedy dle stěžovatele nevypořádal žalobní námitku, dle níž správní orgán nemůže upřednostnit tvrzení svědka před tvrzením obviněného, a pokud k tomu je k tomu důvod, tj. tvrzení jedné ze stran není věrohodné, pak takový postup musí řádně odůvodnit. Fakt, že nebyla snížena věrohodnost svědka, pak sám o sobě není důvodem upřednostnění jeho tvrzení, pokud současně nebyla zpochybněna věrohodnost tvrzení obviněného.

[6] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že s námitkami nesouhlasí, setrvává na svém vyjádření ke správní žalobě a ztotožňuje se s rozsudkem krajského soudu; kasační stížnost dle jeho názoru není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů [stěžovatel uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Ohledně místa spáchání přestupku Nejvyšší správní soud uvádí, že to již bylo bezpečně vymezeno v opravném usnesení Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 11. 4. 2017, č. j. OD/3417/17/Pr, sp. zn. ZN/OD/628/16-436, které bylo zástupci stěžovatele téhož dne doručeno do datové schránky. K přestupku došlo cca 202 m před parkovištěm u Lesních staveb, s.r.o., ve směru jízdy z centra. Z opravného usnesení vyplývá i místo měření a zastavení vozidla, jež zcela odpovídá výpovědi svědků, že měření probíhalo na parkovišti u Lesních staveb, s.r.o., tj. u č. p. 764. Svědek neuvedl, jak se stěžovatel domnívá, že k zastavení došlo u domu č. p. 537, ale že byl stěžovatel zastaven na přilehlé komunikaci u parkoviště u Lesních staveb, s.r.o. Krajský soud správně použil výpovědi svědků policistů, nevyplývá z nich žádný vzájemný rozpor, ani nebyl dán žádný důvod k podezření o jejich podjatosti. Stěžovatel se navíc k obvinění věcně vůbec nevyjádřil, tudíž nemůže požadovat vyrovnání váhy svědeckých výpovědí policistů a svého vyjádření, neboť není s čím poměřovat. Oblast měření se dále jednoznačně nacházela v obci, to potvrzuje jak výpověď svědků, tak i např. záznam a fotografie z radaru či adresa místa spáchání přestupku. Jednalo se o standardní komunikaci uvnitř obce, kde není důvod k odlišné úpravě rychlosti, což potvrdila i výpověď svědků. Stěžovatel nepředložil žádný relevantní podklad, který by potvrzoval jeho tvrzení o tom, že se v dané oblasti mohla vyskytovat odlišná úprava nejvyšší povolené rychlosti. Ani o této skutečnosti nejsou pochybnosti, proto bylo odůvodnění krajského soudu dostatečné.

[10] Dále Nejvyšší správní soud hodnotil námitku nedostatečného prokázání a odůvodnění kvalifikace zavinění stěžovatele. Není podstatné, zda řidič věděl, jakou rychlostí jede, ale fakt, že jakožto držitel řidičského oprávnění věděl, jakou nejvyšší povolenou rychlostí může v obci jet, a přesto nedbal svých povinností a rychlost si nehlídal. Stěžovatel jistě věděl, že se nachází v obci, avšak bezdůvodně spoléhal na to, že

povinnost nepřekročit rychlost jízdy nad 50 km/h neporušuje. Takové jednání lze označit za vědomé porušení, stěžovatel si byl vědom toho, jaké může mít porušení následky (definici vědomé nedbalosti lze dnes nalézt v § 15 odst. 3 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: *pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí*). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017 – 54 (ke kasační stížnosti a obdobné argumentaci téhož advokáta stěžovatele) uvedl, že „se neztotožnil s názorem stěžovatele, že by bylo nepřezkoumatelné rozhodnutí magistrátu v části o vědomé nedbalosti stěžovatele. Rozhodnutí sice je v tomto směru dosti kusé, avšak z odůvodnění, ve kterém je konstatováno, že obviněný řídil osobní vozidlo mimo obec v místě, kde byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/hod, a dosáhl rychlosti 107 km/hod (po odečtení odchylky 4 km), tj. o 17 km vyšší, lze implicitně dovodit, že stěžovatel si musel být vědom tohoto dosti výrazného překročení rychlosti, a to téměř o 19 % (NSS dodává, že kdyby si stěžovatel nebyl vědom v uvedené situaci překročení rychlosti, patrně by nesplňoval ani kritéria pro obdržení řidičského oprávnění)“. V případě stěžovatele bylo porušení procentuálně ještě mnohem vyšší, téměř o 50 %. Dále Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 – 42, konstatoval: „Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řidičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním ohrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu. V tomto případě tak dle Nejvyššího správního soudu zpravidla nepůjde o nevědomou nedbalost (kdy pachatel neví, že ohrožuje chráněný zájem, ale vědět to má), neboť na základě zkušenosti řidiče lze u pachatele důvodně předpokládat (a vyžadovat) schopnost rozpoznat protiprávní jednání ohrožující účastníky silničního provozu; tedy jde o zavínění úmyslné či vědomé nedbalostní“. Úvaha správního orgánu toto vystihuje, krajský soud pak při posuzování téhož nijak nepřekročil svoji pravomoc.

[11] K otázce identifikace vozidla stěžovatel namítal, že na fotografii pořízené radarem není čitelná registrační značka, tudíž není prokázáno spáchání přestupku právě stěžovatelem. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že jakkoliv úřední záznam oznámení přestupku nemůže být rozhodujícím důkazem o vině stěžovatele (bližší k zásadám dokazování přestupků správním orgánem viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27), správní orgán zde splnil svou povinnost a provedl výsledek obou přítomných policistů. Jejich výpovědi neznačí žádné nesrovnalosti. K námitce zpochybňující věrohodnost svědka B. soud upozornil na absenci zjištění jakéhokoli zájmu svědka na výsledku řízení, svědek má pouze zájem na řádném výkonu policejní služby. Policisty přitom jakožto úřední osoby nelze *a priori* považovat za nevěrohodné, nejsou-li k tomu konkrétní důvody (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70). Policistům nelze vytýkat, že vůz radarem zaměřili na tak velkou vzdálenost, neboť taková vzdálenost se nachází v doporučeném limitu měření. Vzniklá nečitelnost registrační značky vozu pak není zásadním nedostatkem, jelikož z logicky provázaného řetězce důkazů jednoznačně vyplývá totožnost vozidla i řidiče. Policisté řádně prováděli kontrolu i měření, celou dobu měli vůz v dohledu, navíc lze z pořízených fotografií jednoznačně určit model vozu i rozpoznat několik čísel z registrační značky, které odpovídají záznamu měření i oznámení o přestupku, a policisté vypovídali souladně s obsahem spisu. Takové dokazování lze označit za dostatečné (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2016, č. j. 10 As 67/2015 - 28). Stěžovatel sám se k věci skutkově nevyjádřil, pouze v žalobě a kasační stížnosti rozporuje

pokračování

výpovědi svědků a bez dalšího popírá skutek. Požadované poměrování výpovědí zde opět ani nelze provést, neboť není s čím porovnávat. Ze souhrnu podkladů obsažených ve spisu jednoznačně vyplývá, že k takto vymezenému přestupku došlo a spáchal jej právě stěžovatel. Během dokazování provedeného správním orgánem nebyly zjištěny žádné okolnosti o nesprávné identifikaci vozidla ani řidiče, naopak byl vyloučen jakýkoliv jiný možný závěr než výše uvedené. Odůvodnění rozhodnutí krajského soudu je sice stručné, avšak z textu jako celku je zřejmé, že se jednalo o tak jasná fakta, že nebylo třeba je blíže rozebírat. Rozhodnutí lze považovat za přezkoumatelné, neboť z něj jednoznačně vyplývá úvaha soudu o veškerých podstatných sporných otázkách. Nejvyšší správní soud tak i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

[12] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[13] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému v rámci řízení o kasační stížnosti žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu